

at denne Revision ikke kan skee paa nogen betryggende Maade, uden i Forbindelse med Toldkasserregnskaberne, at Havnevesenet selv for de saakaldte communale Havnes Vedkommende ingenlunde kan betragtes som en reen communal Institution, idet sammes Betydning for Handel og Skibsfart medfører, at det tillige maa betragtes som en Statsinstitution, samt at Communerne, om end dette ikke var Tilfældet, neppe vilde kunne faae Revisionsarbejdet udført for en mindre Beføstning end den her foreslaaede. Indenrigsministeriet holder det i Genhold hertil for billigt, at det ved Lov bør paalægges de communale Havnekasser, der ved Revisionen, saaledes som denne er ordnet, have opnaaet en særdeles Betyggelse i Henseende til deres Indtægters rigtige Oppebørsel, at betale et Honorar for dette Arbejdes Udførelse, uden at det herefter kan komme i Betragtning, om de enkelte Havnekassers økonomiske Stilling er mere eller mindre god, ligesom ogsaa dette Honorar, saaledes som foreslaaet, synes passende at kunne bestemmes til 1 pCt. af Brutto-Havneindtægterne, som beregnes og oppebæres af Toldkassererne. Jovrigt agter Indenrigsministeriet, ved indtrædende Vacance i Toldkasserer-Embederne ved de betydeligere Havne at bringe det under Overveielse, om der ikke maatte være Anledning til i det dem tillagte Incassationsgebyr, at afforte den ene Procent, som Havnekasserne vilde komme til at erlægge i Revisionsgebyr. Det kan nemlig ikke nægtes, at de Bidrag, Havnekasserne have at udrede til Kanal- og Havneinspectorens Gage, aarlige Reiseudgifter og Diæter i Forbindelse med Toldkasserernes Oppebørselsprocenter, ere en ikke ringe Byrde for disse Kasser, og at det derfor maa ansees for ønskeligt, om der kunde aabnes Havnecommissionen en Udfigt til, at denne

Forøggelse muligens kan ventes at bortfalde ved indtræffende Vacance i vedkommende Toldkassererembeder, om end denne Bortfalden af Revisionshonoraret, som af Finantsministeriet yttret, ikkun vil kunne komme til Anvendelse i de Tilfælde, hvor Havneindtægterne ere stegne i en betydelig Grad, idet der ved Fastsættelsen af Contoirforholdet for den nævnte Klasse af Embeder netop er taget Hensyn til det dem igennem de omhandlede Procenter dertil tilflydende Bidrag, hvilket i mange Tilfælde endog, som forhen berørt, maa ansees at være for lidet i Forhold til det Arbejde, hvorfor det skal tjene som Vederlag.

Ministeriet skal endnu blot med Hensyn til Bidragets Størrelse bemærke, at, da Havneafgifternes Bruttobeløb, naar de kongelige Havne og Broer samt Dens Kanal holdes udenfor Beregningen, for Aaret 1850 har udgjort 209,582 Rbd., hvilken Indtægt i de følgende Aar kan ventes at stige noget, vil 1 pCt. heraf altsaa paa det Nærmeste svare til den Sum af 2,100 Rbd., som ansees for nødvendig til Supplering af Revisionspersonalets Lønning. Dertil kommer, at Bidraget, naar Sagen ordnes paa denne Maade, i ethvert Tilfælde vil være lettest at beregne, og det ogsaa turde være meest principmæssigt, at Sælaitrets Størrelse udelukkende kommer til at staae i et bestemt Forhold til Omfanget af det Arbejde, der til enhver Tid er forbundet med hvert enkelt Havneregnskabs Revision. At Terminen for den første Betaling af Bidraget er ansat til Aaret 1852, og ikke til Finantsaaret 18⁵²/₅₃, har sin Grund i, at der ved de private Havneregnskabs Aflæggelse, som ei staae i nogen Forbindelse med Statsbudgettet, ikke tages Hensyn til Finantsaaret, men til Kalenderaaret.